

Arrest

nr. 299 861 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en handelt als wettelijke vertegenwoordiger van voormeld minderjarig kind, op 18 augustus 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2023.

Gelet op de pleitnota van 13 november 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. K.G. diende op 14 oktober 2022 bij de Belgische ambassade in Sofia een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om haar in België verblijvende echtgenoot M.G. te kunnen vervoegen. Dezelfde dag werd ook een dergelijke aanvraag ingediend voor E.G., het minderjarige kind van K.G. en M.G.

1.2. Op 3 mei 2023 verzocht verweerder K.G., door middel van een e-mail die werd gericht aan het door haar bij haar aanvraag opgegeven mailadres, om bankafschriften van de voorbije zes maanden van de persoonlijke bankrekening van M.G. waaruit de storting van diens loon kon worden afgeleid en een bewijs inzake de betaling van sociale lasten met betrekking tot dezelfde periode over te maken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 juli 2023 ten aanzien van K.G. en ten aanzien van E.G. een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de te vervoegen persoon niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 2 en artikel 10, § 5. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Artikel 10ter van de voornoemde wet bepaalt dat in dat geval de minister of zijn gemachtigde moet bepalen, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Inzake de inkomsten van de te vervoegen persoon, dhr. [G.M.], werden bij de indiening van de visumaanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Een Balans Algemene rekeningen van het jaar 2021, opgesteld door een boekhouder;*
- Geconsolideerde jaarrekening en de toelichting op de geconsolideerde jaarrekening voor het jaar 2021 eveneens opgesteld door een boekhouder;*
- Facturen opgesteld door de referentiepersoon gericht aan EUROING SERVICES voor geleverde diensten. Deze facturen beslaan de tijdspanne van januari 2021 tot en met augustus 2022 ;*

Overwegende dat de visumaanvraag werd ingediend op datum van 28/10/2022;

Overwegende dat de administratie dient rekening te houden met de officiële documenten met betrekking tot de inkomsten;

Overwegende dat dhr. [G.M.] het statuut heeft van zelfstandig ondernemer in hoofdberoep;

Overwegende echter dat facturen opgesteld door een zelfstandig ondernemer, Balansen of jaarrekeningen opgemaakt door een boekhouder of een sociaal secretariaat, niet kunnen worden weerhouden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de ondernemer zelf worden verstrekt.

Overwegende daarenboven dat documenten die betrekking hebben op inkomsten verworven in het jaar 2021 onvoldoende recent zijn om dienstig te zijn als bewijs inzake de actuele inkomstensituatie van de te

vervoegen persoon en bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 2 en artikel 10, § 5;

Overwegende dat hieruit niet kon worden opgemaakt dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Om de te vervoegen persoon de mogelijkheid te bieden zijn bestaansmiddelen adequater aan te tonen werd hem op 03/05/2023 verzocht bijkomende documenten voor te leggen, met name:

- Bankafschriften van de voorbije zes maanden van uw persoonlijke bankrekening waaruit de storting van zijn loon kan afgeleid worden;*
- Bewijs betaling sociale lasten van de voorbije zes maanden*

Overwegende dat onze diensten tot op heden nog geen enkel bijkomend of verklarend document hebben mogen ontvangen;

Overwegende, bijgevolg, dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in de hierboven vermelde wettelijke bepalingen;

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

[...]"

De beslissingen waarbij de visumaanvragen van K.G. en E.G. worden geweigerd vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan E.G. werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding, in de mate dat deze betrekking hebben op deze minderjarige, te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966).

Hun betoog luidt als volgt:

“Pris de la violation de l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnée le 8 juillet 1966.

La partie requérante invoque d'abord un moyen d'ordre public fondé sur la violation de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, du 8 juillet 1966.

L'article 41 de cette loi prévoit :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région. »

Les requérants ont fait exclusivement usage du français dans ses contacts avec l'administration, dans le cadre de leurs demandes de visa - regroupement familial (pièce 2). La langue de la procédure a toujours été le français.

Cependant, lors de l'adoption des décisions de refus de visa, la partie défenderesse a fait usage du néerlandais, en méconnaissance de l'article 41 précité.

Lorsqu'elle prend de telles décisions, la partie défenderesse n'agit pas d'initiative, mais fait l'usage d'une possibilité prévue par la loi, et se doit de prendre ses décisions dans la langue utilisée dont l'administré a fait usage.

Dans un arrêt n° 247 685 du 29 mai 2020, le Conseil d'État a jugé que :

7. In het bestreden arrest wordt de door verzoeker voorgehouden schending van artikel 41bis van de bestuursstaalwet verworpen omdat “de beslissing tot beëindiging van het verblijf (...) in casu een ambtshalve beslissing [is] die werd genomen om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid” en “deze beslissing [...] niet het gevolg [is] van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de artikelen 40 en 41 van de [bestuursstaalwet]”

8. Uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker op 9 januari 2015 een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf heeft ingediend, dat de verwerende partij deze aanvraag heeft ingewilligd en dat verzoeker op 13 juli 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De aanvraag, de beslissing en de F-kaart zijn opgesteld in het Frans.

Verder blijkt dat met de aanvankelijk bestreden beslissing een einde wordt gesteld aan verzoekers recht op verblijf “krachtens artikel 44bis, § 1, van de [vreemdelingenwet]”. Deze beslissing is opgesteld in het Nederlands.

9. Artikel 41, § 1, van de bestuursstaalwet bepaalt dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruikmaken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Naar luid van artikel 44bis, § 1. van de vreemdelingenwet. zoals het gold bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, “[...] kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid . Op grond van § 4 van dit artikel houdt de minister of zijn gemachtigde, indien hij overweegt dergelijke beslissing te nemen. “rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk. zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

10. Het gaat te dezen derhalve niet om de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar om een beslissing die door de verwerende partij kan worden genomen om een einde te stellen aan een door de betrokkene gevraagd en verkregen verblijfsrecht. Verzoeker heeft zich voor de erkenning van. het verblijfsrecht, waaraan met de aanvankelijk bestreden beslissing een einde is gesteld, bediend van het Frans. Derhalve diende de verwerende partij voor de beëindiging van dat verblijfsrecht eveneens het Frans te gebruiken.

Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aanneemt, is het hierbij niet relevant dat de aanvankelijk bestreden beslissing zelf niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41 van de bestuursstaalwet. Het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing betrekking heeft op een verdere beslissing waarvoor verzoeker zich van het Frans heeft bediend, volstaat voor de toepassing van deze laatste bepaling.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker, waarvan in het bestreden arrest wordt gesteld “dat hij noch het Frans noch het Nederlands machtig is”, de in het Nederlands opgestelde vragenlijst van 13 maart 2018 heeft ingevuld. Deze vragenlijst ging immers uit van de verwerende partij en niet van verzoeker, zodat het gaat om de taal waarvan niet verzoeker doch de verwerende partij zich heeft bediend en waarvan in het licht van het voorgaande blijkt dat dit onwettig was.

11. Het eerste onderdeel van het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 41 van de bestuursstaalwet betreft en deze vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

Par conséquent, les décisions attaquées violent une garantie d'ordre public, sont illégales et doivent être annulées. »

3.1.2. Er moet worden aangegeven dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en dat, op grond van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, niet kan worden besloten dat er een wettelijke bepaling bestaat die er een centrale dienst toe noopt in de betrekkingen met een in het buitenland verblijvende vreemdeling die van de drie landstalen te gebruiken waarvan deze vreemdeling zich heeft bediend (V.C.T. 23 november 1964, nr. 133, in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON, en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). Artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 is immers niet van toepassing op in het buitenland verblijvende vreemdelingen. Het begrip *'particulieren'* zoals dit wordt gebruikt in de voornoemde gecoördineerde wetten heeft namelijk enkel betrekking op Belgische onderdanen en de in België verblijvende vreemdelingen (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198). De taalregeling in bestuurszaken heeft bovendien louter tot doel *"een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen"* en *"(...) de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)"* (Parl.St. Kamer 1961-62, nr. 331/1, 1) en dient te worden geïnterpreteerd binnen de Belgische context waarin deze regeling tot stand kwam; een extensieve interpretatie is daarom niet mogelijk. Er kan derhalve slechts dienstig worden verwezen naar artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dat verwijst naar artikel 17, § 1 van dezelfde wetten. Vermits verzoekers' zaak niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als in het buitenland verblijvende vreemdelingen vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wensen te krijgen voor een verblijf op het gehele grondgebied en zij niet als een particulier in de zin van de wet kunnen worden beschouwd dient de taal *'in binnendienst'* op grond van artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 1° tot 3° van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 te worden bepaald. Bijgevolg wordt de taal *'in binnendienst'*, overeenkomstig artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel zijn hoofdtal. In casu staat niet ter discussie dat de visumaanvraag werd beoordeeld door een Nederlandstalig ambtenaar. Enige schending van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt derhalve geenszins.

Daarnaast moet worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers een visumaanvraagformulier dat werd opgesteld in de Engelse taal hebben ingevuld en dat zij hierbij ook de Engelse taal hebben gebruikt. Het gegeven dat verzoekers' raadsman een in het Frans opgesteld schrijven aan de ambassade in Sofia heeft gericht doet hier geen afbreuk aan en laat niet toe te oordelen dat de visumaanvragen in de Franse taal zouden zijn gebeurd, zodat de argumentatie van verzoekers in ieder geval op een incorrect uitgangspunt is gesteund.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de procedurele samenwerkingsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij stellen het volgende:

"1. EN DROIT

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestation déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les

examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claëys, n°14.098, du 29 avril 1970).

Le principe de droit administratif de « collaboration procédurale », n'impose pas que l'administration engage un « débat » avec l'administré, mais impose à tout le moins que l'administration permette à l'administré de faire valoir ses observations éventuelles. Pareillement, ce principe impose que si davantage d'informations ou de documents sont nécessaires pour statuer en connaissance de cause, il lui appartient de les demander à l'administré avant de statuer (CCE n° 121 846 du 31 mars 2014 ; voy. aussi CCE n° 42.353 du 26 avril 2010). Ce principe impose également à l'administration d'aiguiller utilement les administrés qui la saisissent, et de les informer dûment sur ce qui est attendu d'eux. Votre Conseil (arrêt n° 121 846 du 31 mars 2014) : « Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

2. DEVELOPPEMENT DU MOYEN

En motivant les décisions querellées sur la base du fait que les éléments transmis par la partie requérante sur les revenus à prendre en compte ne sont pas suffisamment récents pour procéder à une évaluation de la situation financière, que ces éléments ne peuvent dès lors être pris en compte comme preuves de revenus stables, réguliers et suffisants au sens de l'article 10 LE, qu'il a été demandé au regroupant en date du 03.05.2023 de démontrer de façon plus adéquate ses revenus et de produire des éléments complémentaires à cet égard et que la partie défenderesse n'a pas reçu de documents complémentaires, de sorte qu'il n'est pas démontré que le regroupant bénéficie de revenus stables, réguliers et suffisants au sens de la législation précitée et que les demandes de visa sont ainsi refusées, la partie défenderesse a méconnu le devoir de collaboration procédurale pris seul et conjointement aux devoirs de minutie et de motivation.

La partie défenderesse indique, en termes de décisions, qu'en date du 3 mai 2023, elle a demandé au regroupant de lui faire parvenir des éléments complémentaires en ce qui concerne ses revenus.

Il ressort d'un échange avec les services de l'Office des étrangers que l'intéressé aurait été contacté via l'adresse électronique produite dans le cadre des demandes de visa (pièce 4).

Le requérant, qui n'a pas reçu cette demande, n'a dès lors pas pu produire ces éléments à la partie défenderesse.

D'une part, la partie défenderesse ne démontre pas que la partie requérante aurait effectivement reçu et pris connaissance de sa demande. La partie requérante soutient le contraire; elle n'a jamais reçu sa demande.

D'autre part, force est de constater que la partie défenderesse a procédé de manière trop peu minutieuse : elle se serait contentée d'un email, sans accusé de réception, et n'a pas cherché à s'assurer de la réception effective de cet envoi, ni n'a cherché à contacter le conseil des requérants, malgré cette absence de retour. Elle a adopté les décisions de rejet querellées sans réellement leur permettre de compléter leur dossier. Elle était pourtant bien informée de l'intervention d'un conseil : non seulement, le conseil des intéressés a transmis directement, par mail, les demandes de visa de ses clients à l'ambassade située à Sofia et à l'Office des étrangers, mais en outre, le courrier d'accompagnement des demandes contient toutes ses coordonnées (pièce 2). Il est évident qu'une « bonne administration » doit à tout le moins adresser copie des communications au conseil dont elle connaît l'intervention. Ce dernier avait au surplus indiqué, dans son mail à l'attention des autorités (pièce 2), qu'il se tenait à leur « disposition en cas de besoin », invitant par là celles-ci à le contacter directement.

Rappelons que le devoir de collaboration procédurale qui pèse sur la partie défenderesse tient d'une obligation de « loyauté », et impose notamment d'« inviter [la partie requérante] à introduire une demande en bonne et due forme, ou de lui signaler en quoi son dossier est incomplet, de l'aider à rectifier les manquements procéduraux qu'il aurait commis, ou encore de l'informer sur les procédures à suivre » (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2016, p. 137 ; CE, 19.10.1983, n°23.593 ; CE 20.02.1992, n°38.802 ; CE 6.06.2002, n°107.426 ; CCE, 31.03.2014, n° 121 846).

Si la partie requérante avait été dûment invitée à compléter son dossier, elle aurait présenté les documents qu'elle joint en annexe et qui attestent de revenus suffisants dans le chef du regroupant (pièce 5).

La partie défenderesse se devait de mettre en place des moyens effectifs pour inviter la partie requérante à compléter son dossier si elle était d'avis que des documents complémentaires étaient nécessaires, quod non en l'espèce.

D'autant que les informations complémentaires qu'elle estime nécessaires ne résultent pas d'une omission des demandeurs, mais d'une volonté de la partie défenderesse d'actualiser les pièces du dossier car elle a mis un temps considérable à s'en saisir (environ 7 mois).

Le fait que la partie défenderesse indique qu'elle doit pouvoir compter sur les informations qui lui sont fournies par les requérants (pièce 4), n'y change rien.

Dès lors, les normes et principes en cause ont été méconnus, et le moyen est fondé. Les décisions doivent être annulées.”

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen eenvoudig in deze beslissingen kunnen worden gelezen, zodat verzoekers er kennis van konden nemen. Uit verzoekers' uiteenzetting blijkt ook duidelijk dat zij deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, kennen.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Verder moet worden geduid dat het aan de vreemdeling is die een visumaanvraag indient om deze met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen en dat het feit dat verweerder vaststelde dat nuttige stukken ontbraken niet toelaat te oordelen dat hij onzorgvuldig optrad. Het is tevens niet incorrect of kennelijk onredelijk om te besluiten dat facturen die een zelfstandig ondernemer zelf opstelt en balansen of jaarrekeningen die zijn boekhouder of het sociaal secretariaat opmaakt geen objectief bewijs vormen inzake zijn bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de ondernemer zelf worden verstrekt. Verweerder heeft bijkomend geduid dat stukken die de in 2021 door M.G. verworven inkomsten weergeven ook niet dienstig zijn om zijn actuele inkomenssituatie aan te tonen. Deze vaststellingen worden op zich niet betwist. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de aangebrachte overtuigingsstukken niet aan een deugdelijk onderzoek onderwierp en op grond van een incorrecte feitenvinding oordeelde dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 10, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat verweerder in de bestreden beslissingen ook melding maakte van het feit dat hij op 3 mei 2023 verzocht om bijkomende overtuigingsstukken over te maken. Zij houden voor dat zij het e-mailbericht dat verweerder verzond naar het door K.G. bij haar visumaanvraag opgegeven mailadres niet ontvingen. Zij tonen hiermee niet aan dat de determinerende overweging in de bestreden beslissingen, dat op grond van de voorgelegde overtuigingsstukken niet blijkt dat is voldaan aan de in artikel 10, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde bestaansmiddelenvereiste, incorrect is. Verzoekers' bewering dat zij een e-mail, die blijkens de overgemaakte stukken wel degelijk werd verzonden naar het door K.G. opgegeven adres, niet ontvingen – in hun pleitnota opperen zij de mogelijkheid dat deze e-mail in de spammap van de mailbox is terechtgekomen – leidt daarenboven niet tot de conclusie dat verweerder deloyaal of onzorgvuldig optrad. A contrario, door deze actie te ondernemen heeft verweerder zijn samenwerkingsbereidheid aangetoond. Door aan te geven dat verweerder naliel zich ervan te verzekeren dat het door hem verzonden bericht effectief werd ontvangen en door uiteen te zetten dat verweerder ook hun advocaat had kunnen contacteren weerleggen verzoekers de vaststelling niet dat de

visumaanvragen niet kunnen worden ingewilligd indien niet de vereiste bewijsstukken worden neergelegd en dat het aan hen – die bovendien door een advocaat werden begeleid bij het indienen van hun visumaanvragen – was om deze aanvragen deugdelijk met de nodige bewijzen te onderbouwen. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoekers verkeerdelijk aangeven dat er geen sprake zou zijn van een nalatigheid in hunnen hoofde en dat verweerder slechts een actualisatie van de bij de visumaanvragen gevoegde documenten nastreefde. Verweerder merkte immers terecht op dat er geen objectieve bewijzen inzake de inkomsten van M.G. werden aangebracht. De procedurele samenwerkingsplicht impliceert ook geenszins dat de bewijslast kan worden omgedraaid en houdt geenszins in dat wanneer een vreemdeling die een visum aanvraagt nalaat de vereiste stukken mee te delen verweerder enig initiatief moet nemen om deze stukken alsnog te verkrijgen. Het beginsel van de procedurele samenwerkingsplicht is op zich ook geen rechtsregel waarvan de miskenning automatisch zou leiden tot de vaststelling dat een bestuurlijke beslissing onwettig is (cf. RvS 7 augustus 2002, nr. 109.684). De verwijzing door verzoekers naar een aantal arresten, waarvan niet blijkt dat deze werden gewezen in situaties die vergelijkbaar zijn met de voorliggende en die geen precedentswaarde hebben, laat hier niet anders over denken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de procedurele samenwerkingsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van K.G.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van K.G.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK